

Dristige lydlandskap

Kim Myhr og hans australske samarbeidspartner Jim Denley utforsker sine instrumenter i friske, men stillferdige improvisasjoner.

Cd

Jim Denley & Kim Myhr:
SYSTEMS REALIGNMENT
And/OAR

Trondheims-gitaristen Kim Myhr, som blir aktuell under Molde-jazz sammen med Trondheim Jazzorkester i sommer, har opparbeidet en betydelig internasjonal karriere de siste årene. Dette albumet viser hvorfor. Myhr er en dristig improvisator som utforsker den akustiske gitarens lydmuligheter med en fascinerende nysgjerrighet. På omslaget står det at han også trakterer «enkel mekanikk». Jeg vet ikke helt hva det innebærer, men det resulterer i hvert fall i originale lyder.

I tospann med saksofonisten Jim Denley har han laget et album som riktignok vil nå et svært begrenset publikum, siden det ikke består av låter og komposisjoner i tradisjonell forstand. Denley og Myhr ligger nært opptil eksperimentell samtidsmusikk, samtidig som mye av det de lager bærer preg av jazzens improvisasjoner. «Systems Realignment» er først og fremst en serie lydlandskap preget av dristig utforskertrang. Albumet setter store krav til lytteren. Den som har evnen til å lytte konsentrert og med åpne ører, vil ha utbytte av musikken. De som er nysgjerrige på dette prosjektet, kan merke seg at duoen opptrer på jazzfestivalen på Kongsberg i sommer.

HØYDEPUNKT: «Engraved And Suspended» og «Systems Realignment».

Anmeldt av TRYGVE LUNDEMO

Sivert til Frosta

Madrugadas frontmann topper plakaten på fredagskonserten på årets Frostafestival.

Frostafestivalen

– Det blir den eneste konserten hans i Trøndelag i sommer, sier en fornøyd festivalsjef Hallbjørn Stenhaug. Høyem skal også delta på Åge Aleksandersens store jubileumskonsert i Trondheim i august, men da bare som gjestevokalist i Sambandet.

Sivert Høyem hadde et hektisk suksessår med det gjenforente Madrugada i fjor, med enorm respons både på platecomeback og turné. Nå er det slutt, en gang for alle, og Sivert har begynt arbeidet på sitt tredje soloalbum.

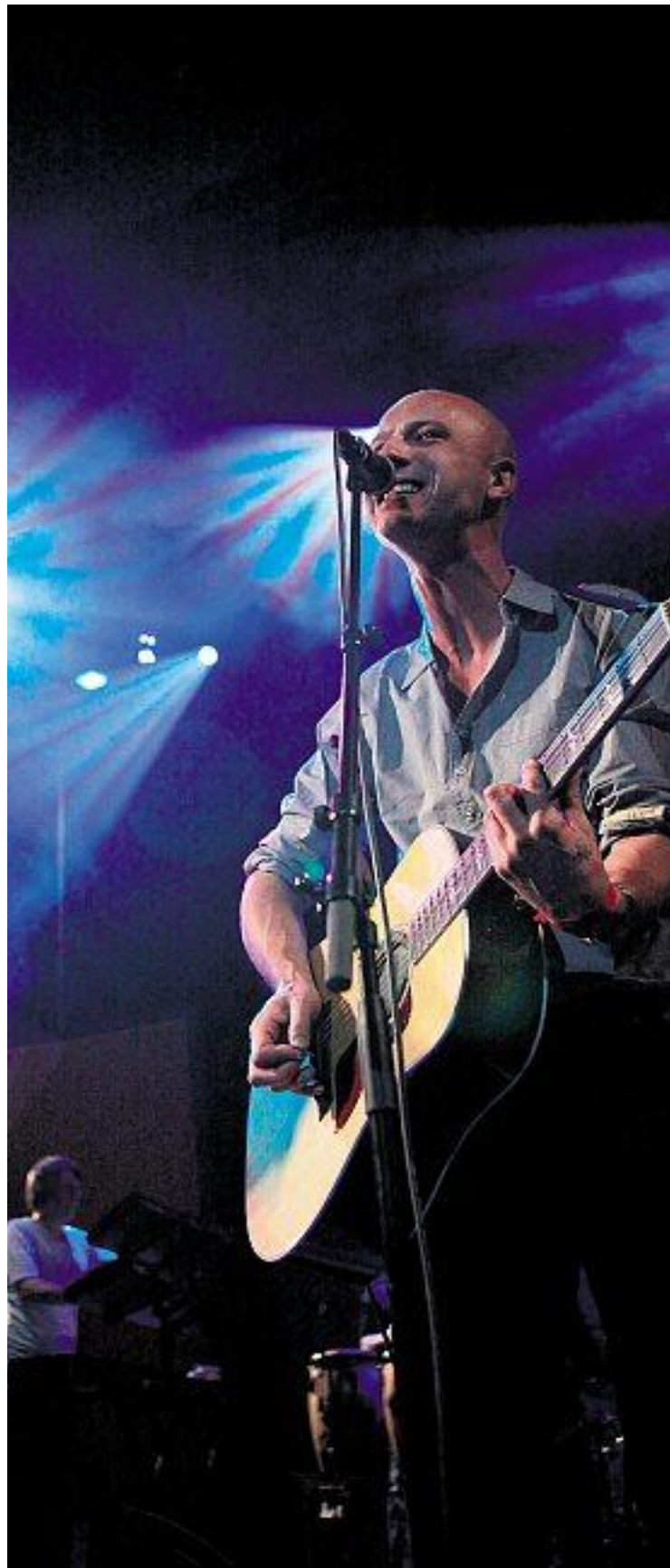
Han og hans band Volunteers skal ikke ha mange konserter i år, de to som hittil er bekreftet er opptreden på Trænefestivalen og oppvarming for Leonard Cohen i Langesund, samt altså Frostafestivalen fredag 10. juli. Katzenjammer er en av de andre artistene denne kvelden.

Frostafestivalen skal i år gå over tre dager. Åge Aleksandersen og Sambandet spiller torsdag kveld, mens Stage Dolls, Marit Larsen og Ulf Risnes er tre av attraksjonene på lørdagskvelden. Frostafestivalen har som vanlig et bredt tilbud av artister i tillegg til hovednavnene, både lokale og fra våre naboland. Blant annet opptrer Daniel Røssing og Asmund Bjørken / P.A. Røstad, samt danske Østre Gasverk og Shaky Ground på årets festival.

Frostafestivalen arrangeres i år for syvende gang og Stenhaug kan notere seg en jevn og fin stigning i interessen for festivalen ved småbåthavnen på Småland. Fra 1500 publikummere de to første årene, var det i fjor 6000 betalende tilskuere på to festivaldager. I år er festivalen tilbake med program over tre dager, fra 9. til 11. juli, medregnet et omfattende familieprogram lørdag formiddag.

På familielørdagen skal blant annet den unge nye sangstjernen Hedda H, Thorius Supergutt og Trio Troika opptre.

OLE JACOB HOEL 951 98 722
ole.jacob.hoel@adresseavisen.no

Eneste konsert i Trøndelag Sivert Høyem er tilbake som soloartist og skal spille et knippe utvalgte konserter i sommer. Blant annet på Frostafestivalen. Foto: VEGARD EGGEN

Dinosaurerne lever

Potent, solid og styggvakkert fra trondheimsaktuell trio på ny formtopp.

Cd

Dinosaur Jr:
FARM
Pias/VME

Mange gledet seg da J Mascis, Lou Barlow og Murph – originalbesetningen av Dinosaur Jr – igjen fant sammen for noen år siden. Overbevisende konserter (blant annet på Øya, senere Storås) viste at trioen virkelig hadde funnet tonen også på scenen, selv om Lou og J knapt hadde øyekontakt. Og så kom «Beyond» i 2007 og prikket inn utropstegnet. At de nå kommer med en plate som overgår den forrige, tjuv år etter at de var på sitt mest relevante, er en bragd av de store.

Det betyr ikke at powertrioen velger noen lettfordøyelige løsninger. Faktisk så smeller det hardere av «Farm» enn forgjengeren. J Mascis har klampen i bann på Jazzmasteren og kjører på med halsbrekkende, følelsesmessige gitarutbrudd som bader de fleste låtene i et forvrengt støyteppe. Men som før har du de forførende melodiene i toppen, enten de strømmer ut av gitarforsterkeren eller brekes fram i Mascis' hulkende vokal, som gjør låtene til styggvakkere popperler.

Som når trioen åpner med sorgmuntre «Pieces», en rett fram fire-greps poplåt med alle de karakteristiske ingrediensene, inkludert en jamrende gitarsolo som kan gi hvem som helst ståpels. Eller bråkeballaden «Said the people», up tempo-rockeren «Over it», fuzztunge «Ocean in the way» – høydepunktene er mange.

Dessverre så har plata en viss dalende formkurve, men løftes helt mot slutten av Barlows «Imagination Blind».

Formelmessig skiller ikke «Farm» seg ut fra noe av det bandet har gjort tidligere. Men med den energien de framviser, føles det likevel ikke som et ankepunkt mot et band som helt åpenbart er på en ny formtopp. Det er bare å begynne og glede seg til konserten i Studentersamfundet i høst.

HØYDEPUNKT: «See you» og «Pieces».

Anmeldt av KAI KRISTIANSEN

Sidrumpa hamskifte

Fra å være grunn og morsom til å bli grunn og kjedelig.

Cd

Jack Peñate:
EVERYTHING IS NEW
XL/Playground

På sitt forrige album serverte Jack Peñate en fresk, frenetisk og gitarhamrende skiffle- og

skapop, utført med smittende energi og skeivt cockneyglis. «Matinée» var likevel først og fremst et slags sukkerkick – en humorboost som snart etterlot en følelse av tomhet og sult etter noe med skikkelig substans.

Nå har han innledet et samarbeid med blant andre Norman Cook (Fatboy Slim), gjennomført et hamskifte og prøvd å lage en mer moderne plate. Problemet fra forgjengeren er til stede også her – det er et grunt

og tilgjort skjær over musikken hans.

Det som imidlertid er adskillig verre, er at humøret og overskuddet er forsvunnet i Paul Epworths overproduksjon og et lydbilde som tydelig er ment å være tidsriktig – men som ender opp med å låte datert. Forsøkene på å inkorporere funk og afrobeat blir bare sidrumpa, baktungt og kritthvitt. Peñate har heller ikke stemmen til å bære disse svulstige, an-

onyme midtempolåtene. Det finnes et par hederlig popsanger her, men når grusomheter som «Let's All Die» får slippe til forsvinner det lille man måtte ha av sympati.

Nei, få på deg gitaren og skru opp tempoet igjen, Jack. Da er du i det minste underholdende.

HØYDEPUNKT: «Pull My Heart Away» og «So Near».

Anmeldt av VEGARD ENLID